

Arrest

nr. 96 575 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 april 2012, verklaart er zich op 24 april 2012 vluchteling.

1.2. Op 21 augustus 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn in de provincie Farah. U bent Pashtoun van origine en woonde sinds 1385 (2006-2007) in het dorp Tarakhel, district Deh Sabz in de provincie Kaboel. U werkte als leraar in Qasaba sinds de maand hamal 1389 (maart – april 2010). U richtte samen met een aantal anderen de jeugdorganisatie 'Sistan' op. Dit was een sociale en culturele organisatie die jongeren wilde helpen. Van bij het begin had uw organisatie moeilijkheden met de taliban omdat uw organisatie de jongeren probeerde weg te houden bij de taliban. Nadat jullie met het tijdschrift waren begonnen kregen jullie nog meer problemen. Jullie werden telefonisch bedreigd door de taliban nadat ze een exemplaar van het tijdschrift in handen hadden gekregen en zo jullie telefoonnummer in hun bezit hadden gekregen. U was van mening dat de bedreigingen van de taliban ernstig waren en dat u en uw broer A. M. M. (O.V 7.000.055) gevaar liepen. In aqrab 1390 (oktober 2011) hebt u Afghanistan samen met uw broer verlaten. U kwam in België aan op 23 april 2012 en vroeg hier de volgende dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een aantal documenten neer: uw taskara met vertaling, uw werkvergunning, 2 badges van uw werk als leraar, uw internationaal rijbewijs, een boekje met uitleg over de jeugdorganisatie, een boekje met uitleg over historische figuren, uw diploma van het middelbaar onderwijs, uw diploma van de lerarenopleiding, een lijst van mensen die hebben deelgenomen aan het lerarenexamen, twee licenties voor de organisatie Sistan in kopie, een bankkaart van Kaboelbank, een brief dat voor u een bankrekening moest geopend worden, een brief van uw aanwerving in de school, een bevestiging dat u geen student meer bent, een badge van de organisatie Sistan en twee foto's.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk hebt gemaakt. Er moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas op verschillende punten incoherent en vaag is gebleken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen met de taliban zou hebben ondervonden nadat u een jongerenorganisatie 'Sistan' zou hebben opgericht en dat deze problemen nog verergerd zouden zijn nadat u een tijdschrift zou hebben opgericht, waar ook uw broer A. M. M. aan meewerkte. Het is echter zeer merkwaardig dat u, die een groot aantal documenten neerlegt van uw studies en uw werk als leraar niet in staat blijkt te zijn een exemplaar van het tijdschrift waardoor u problemen zou hebben gekend, neer te leggen. Nochtans bestonden er volgens de verklaringen van uw broer A. M. M. meer dan 100 exemplaren van (gehoorverslag CGVS, p. 6). Dat u niet in staat blijkt te zijn een exemplaar neer te leggen van dit tijdschrift, hoewel u een groot aantal andere documenten kan neerleggen, doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen en doet twijfels rijzen over het bestaan van een dergelijk tijdschrift.

Voorts moet worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat de taliban zich zouden hebben beperkt tot waarschuwingen en bedreigingen, temeer daar uw broer zelf verklaarde dat taliban zich niet beperken tot bedreigingen maar actie ondernemen en de personen die tegen hen zijn, doden (gehoorverslag broer A. M. M., CGVS, p. 9). U verklaarde zelf ook dat de bedreigingen van de taliban ernstig zijn (gehoorverslag CGVS, p. 8). Nochtans zouden de taliban u en uw broer volgens de verklaringen van uw broer, twee maanden voor de verschijning van het artikel over de taliban en een maand erna telefonisch bedreigd hebben. Uw verklaringen en de verklaringen van uw broer over de aard van uw problemen met de taliban stemmen dan ook niet overeen met jullie omschrijving van de manier waarop de taliban zouden handelen. Dit doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Voorts moet worden opgemerkt dat uw broer zeer vaag bleef over de inhoud van het tijdschrift dat hij zelf zou hebben opgericht. Wanneer hem echter gevraagd wordt waarover hij schreef en wat de inhoud van het tijdschrift was, lijkt hij te vervallen in algemeenheden en gemeenplaatsen. Zo stelt uw broer dat hij tegen de activiteiten van de taliban schreef en dat hij de nieuwe generatie probeerde te overtuigen om de democratie en vrijheid te aanvaarden (gehoorverslag broer CGVS, p. 6). Er kan echter worden verwacht dat uw broer, indien jullie werkelijk problemen zouden hebben ondervonden met de taliban omwille van de artikels in dit tijdschrift, meer specifieke informatie zou kunnen geven over de inhoud van het tijdschrift, waarvan hij zelf de oprichter was. Dat uw broer zich beperkt tot dergelijke algemene verklaringen doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van jullie verklaringen en over het bestaan van dit tijdschrift in het algemeen.

U stelde tijdens uw verhoor voor het Commissariaat-generaal dat uw naam in een lijst terug te vinden is op de officiële website van het ministerie van justitie waarin alle organisaties terug te vinden. Na opzoeking in deze lijst is gebleken dat uw naam niet terug te vinden is, noch onder de code 630, noch onder de code 1630 (gehoorverslag CGVS, p. 4). U hebt achteraf geen document aangebracht waaruit zou blijken dat u wel op de lijst terug te vinden zou zijn. Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen.

Tenslotte moet volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat u en uw broer A. M. M. weinig overtuigende verklaringen hebben afgelegd over de reden waarom jullie de organisatie die door uw broer en u zelf werd opgericht "Sistan" noemden. Bovendien komen de verklaringen die u en uw broer hierover aflegden niet volledig overeen. Uw broer stelde dat Sistan een regio is, die historisch en cultureel belangrijk is voor Afghanistan, maar hij komt niet verder dan te stellen dat deze regio verband houdt met uw cultuur. Een dergelijke verklaring is weinig overtuigend (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uzelf die een van de oprichters was van de organisatie en de naam zou hebben voorgesteld, maakt melding van een historische persoon, Mohammad Azam Sistani, die de inspiratiebron zou hebben gevormd voor de organisatie (gehoorverslag CGVS, p. 4). Indien deze historische figuur werkelijk de inspiratie zou zijn geweest voor de organisatie, moet worden opgemerkt dat u een vrij summiere omschrijving van deze persoon geeft en niet in het minst overtuigt dat deze persoon kan worden beschouwd als de inspiratie voor de jeugdorganisatie.

Op basis van bovenstaande elementen hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat u een tijdschrift uit zou hebben gegeven en dat u om die reden bedreigd zou zijn door de taliban. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend. Op basis van dezelfde verklaringen hebt u evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel, meer bepaald in het district Deh Sabz, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logar, Wardak) d.d. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillende is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat ANSO in 2010 meldt de activiteiten van AGE's in de provincie Kaboel verwaarloosbaar is ten opzichte van andere gebieden in het land. AGE's zouden hun focus van de provincie hebben weggenomen en hun strategieën op andere regio's hebben gericht. In het eerste kwartaal van 2011 beschouwt ANSO de provincie dan ook als een met lage onveiligheid, behalve voor enkele districten waar een strategische weg doorheen loopt en die als Pashtundistricten kunnen worden beschouwd. Voor Deh Sabz wordt echter geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoeker uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen ander regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds de actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook

geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen van de provincie Kaboel een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Deh Sabz in de provincie Kaboel, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Deh Sabz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Deh Sabz van de provincie Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten tenslotte, uw taskara en de vertaling van uw taskara, uw werkvergunning, de twee badges van uw werk als leraar, uw internationaal rijbewijs, uw diploma's van de middelbare school en van de lerarenopleiding, de lijst van mensen die aan het examen voor leraar hebben deelgenomen, de bankkaart van Kaboelbank, en de brief dat er een bankrekening moest worden geopend en de bevestiging dat u geen student meer bent, bevestigen uw identiteit en dat u gewerkt hebt als leraar. Deze documenten vormen echter geen bewijs van de door u aangehaalde asielmotieven. De twee boekjes met uitleg over de organisatie Sistan en met uitleg over historische figuren zijn door uzelf opgesteld en kunnen niet worden beschouwd als officiële documenten die de door u aangehaalde asielmotieven kunnen bevestigen. Hetzelfde geldt voor de badge van de organisatie Sistan, die volgens uw verklaringen door uw collega's is opgesteld. Wat betreft de licenties voor de organisatie Sistan moet worden opgemerkt dat het kopieën van deze documenten zijn. Kopieën hebben echter slechts een beperkte bewijswaarde en zijn gemakkelijk te vervalsen aan de hand van knip- en plakwerk. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat veel documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde. De bewijswaarde is verder erg relatief indien ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat in casu het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 1 A (2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker herhaalt dat zijn problemen in Afghanistan hun oorsprong vinden in vervolging door de taliban en dat de politie niet in staat is hem hiertegen te beschermen. Verzoeker bracht een doorleefd verhaal en wist een groot aantal details te verschaffen over de problemen die aan de basis van zijn asielrelaas lagen.

Uit het feit dat verzoeker één specifiek document niet kan neerleggen mag niet zonder meer worden afgeleid dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is. Er dient in de eerste plaats te worden gekeken naar de verklaringen van verzoeker.

Voor de taliban vormt niet alleen verzoeker een bedreiging maar ook het tijdschrift. Door verzoeker te elimineren zouden bijgevolg niet alle problemen opgelost zijn. Voor de taliban is het van belang dat verzoeker stopt met het tijdschrift en de organisatie waartoe hij behoort ontbindt.

Waar verzoeker wordt verweten dat hij vaag blijft omtrent de inhoud van het tijdschrift stelt hij dat het tijdschrift als dusdanig moet gezien worden als een politiek manifest waarin de actualiteit uit de regio wordt besproken.

Met betrekking tot de naam 'Sistan' die verzoeker aan zijn organisatie had gegeven benadrukt hij dat hij wel degelijk hiervoor een verklaring heeft gegeven. Voor verzoeker was het van belang dat hij een benaming vond die typisch Afghaans was in de vorm van een historische figuur of regio die goed klonk en gemakkelijk te onthouden was. Bovendien heeft verzoeker twee boekjes opgesteld met uitleg over zijn organisatie en met uitleg over historische figuren.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus betoogt verzoeker dat hij gelet op zijn profiel, uitgever van een anti-talibantijdschrift en bezieler van een jongerenorganisatie met dezelfde ideologie, wel degelijk slachtoffer kan worden van geweld in zijn regio.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker citeert uitvoerig uit een aantal internetartikelen van Amnesty International en voert aan dat hij, gelet op zijn asielrelaas, bij terugkeer naar Afghanistan ontegensprekelijk een reëel risico op ernstige schade riskeert en hij zich wegens dat risico niet onder de bescherming van de overheden kan plaatsen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM. Hij geeft een theoretische uiteenzetting van artikel 3 EVRM en is van mening dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan trieste realiteit zijn waartegen de lokale overheden niet bij machte zijn te kunnen optreden. Uitwijken naar een andere regio is geen optie omdat het land op politiek en militair vlak onstabiel is.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur opgelegd door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker meent dat de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en falen naar recht zodat zij de beslissing niet kunnen dragen. De bestreden beslissing werd, gelet op de belangen van verzoeker, niet zorgvuldig voorbereid zodat ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

Verzoeker die de motieven van de bestreden beslissing tracht te weerleggen vraagt in hoofddoel de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers asielrelaas is immers niet geloofwaardig om de volgende redenen.

Verzoeker verklaarde zijn land te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban nadat hij een jongerenorganisatie 'Sistan' zou hebben opgericht; deze problemen zouden nog zijn verergerd nadat hij een tijdschrift zou hebben opgericht waar ook zijn broer A. M. M. aan meewerkte.

Verzoeker legt een groot aantal documenten neer die zijn studies en zijn werk als leraar, doch slaagt er niet in ook maar één exemplaar neer te leggen van het tijdschrift waardoor hij problemen zou hebben gekend. De vaststelling bovendien dat dit tijdschrift de kern van het asielrelaas uitmaakt en er blijkens verzoekers verklaringen meer dan 100 exemplaren van bestonden maakt dan ook dat het ontbreken van dit pertinente stuk de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen op de helling zet en het bestaan van een dergelijk tijdschrift hoogst twijfelachtig maakt.

Niet enkel blijft verzoeker in gebreke een exemplaar van zijn tijdschrift, het kernstuk van zijn asielrelaas, voor te leggen, bovendien legt zijn broer zeer vage en algemene verklaringen af over de inhoud ervan. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoekers broer, wanneer hem gevraagd wordt de inhoud van het blad te duiden, zich beperkt tot het stellen dat hij tegen de activiteiten van de taliban schreef en trachtte de nieuwe generatie te overtuigen om democratie en vrijheid te aanvaarden. Van de oprichter van een tijdschrift, die bovendien omwille van de inhoud van zijn artikels problemen kreeg met de taliban mag worden verwacht dat hij meer specifieke informatie kan geven over zijn publicaties in plaats van de clichés en algemeenheden waartoe hij zich beperkt.

Ook leggen verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen af over de redenen waarom ze hun organisatie 'Sistan' noemden. Verzoekers broer stelde dat Sistan een regio is, die historisch en cultureel belangrijk is voor Afghanistan, maar hij komt niet verder dan te stellen dat deze regio verband houdt met zijn cultuur. Een dergelijke verklaring op zich is al weinig overtuigend. Verzoeker zelf die verklaarde één van de oprichters te zijn van de organisatie en ook de naam zou hebben voorgesteld, maakt daarentegen melding van een historische persoon, Mohammad Azam Sistani, die de inspiratiebron zou hebben gevormd voor de organisatie. Indien deze historische figuur werkelijk de inspiratie zou zijn geweest voor de organisatie, kan de vrij summiere omschrijving die verzoeker van deze persoon geeft niet in het minst overtuigen dat deze persoon de inspiratiebron vormde voor de jeugdorganisatie.

Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat zijn naam is terug te vinden in een lijst op de officiële website van het ministerie van justitie waarin alle organisaties vermeld staan. Nadat het Commissariaat-generaal hiervoor de nodige opzoeken deed bleek verzoekers naam niet terug te vinden. Verzoeker heeft tot op heden nog steeds geen document aangebracht waaruit zou blijken dat hij wel op de lijst terug te vinden zou zijn. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder.

Tenslotte kan niet worden aangenomen, indien verzoekers asielrelaas op waarheid zou berusten, *quod non*, dat de taliban zich zouden beperken tot verbale dreigementen. Verzoeker verklaarde zelf dat de taliban de mensen niet meer bedreigen maar actie ondernemen en de personen die tegen hen zijn doden. Volgens de verklaringen van verzoeker zou hij al telefonische bedreigingen hebben gekregen vóór de publicatie van het bewuste artikel. Als verzoeker dan toch overgegaan is tot publicatie in weerwil van de bedreigingen kan worden verwacht dat de taliban overgaan tot daadwerkelijke actie en zich niet langer gaan beperken tot vele dreig telefoons.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan deze vaststellingen om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de grondigheid van de asielaanvraag kan leiden.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden verhindert niet dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is afkomstig uit het district Deh Sabz gelegen in de provincie Kabul. Na grondige analyse van de beschikbare informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er op heden voor burgers in het district Deh Sabz geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Deh Sabz van de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die aantonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert niet correct of onvolledig zou zijn.

Waar verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanbrengt ten slotte merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER